

A Fővárosi Ítéletábrla dr. Péntek Zoltán ügyvéd (**felperesi képviseelő címe**) ártal képviseelt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek, dr. Nagy János ügyvéd (**alperesi képviseelő címe**) ártal képviseelt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. október 19. napján kelt 65.P.24.219/2016/13. számú ítélete ellen az alperes részéről 14. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 19.050 (Tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget, és az államnak az illetékügyi hatóság felhívására 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ártal megállapított, a fellebbezés szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes az ... alkalmazottjaként televíziós műsorvezető, szerkesztő, közismert médiaszemélyiség, aki személyes vonatkozású, elsősorban anyasággal kapcsolatos, családi életre vonatkozó blogot is vezet, több tízezer követője van. Volt házastársával, **felperes volt házastársával** abban állapodtak meg, hogy egyező akaratnyilvánítással válnak el és a vagyonmegosztási kérdéseket is peren kívül rendezik, valamint ezeket az információkat a nyilvánossággal nem közlik. Amikor a felperes kilépett a régi házasságból és új kapcsolatában gyermeket várt, **felperes volt házastársa** egy ... adásban nyilatkozott a sajtónak a „**műsor címe**” címmel, melyben előadta, hogy a felperes tőle végleg elköltözött, bemutatva az utolsó közös lakásukat, házukat és nyilatkozott a vagyonmegosztás részleteiről is. Az adás megjelenését követően a felperes menedzserét több újságíró is kereste. Arról érdeklődtek, hogy **felperes volt házastársa** úgy jelenítette meg a felperest ebben a riportban, mint aki lényegében kiűritette az egykori közös otthonukat és azt újra be kell rendezni. A felperes menedzsere azzal hárította el a sajtó képviselőinek érdeklődését, hogy nem a valós helyzetet tárta fel a 2015. októberi adásban a felperes volt házastársa. Ezt követően néhány cikk is megjelent a témával kapcsolatban, például a ...ben, - mely médiától a volt férjével közösen elégtételt is vett a felperes.

Az alperes újságírói nem keresték meg a felperes menedzserét, azonban a 2015. október 7-i adásukban az alábbiak szerint számoltak be a történetkről: „**újságcikk címe**” című írásban a „**műsor**

címe" adásban elhangzottakról - elérhetővé téve azt az internetes felületükön egy linkkel. Az írás alcíme arról tájékoztatta az olvasókat, hogy „A műsorvezető exfelesége (felperes) szinte mindent elvitt egykori közös otthonukból, ami mozdítható". Az írás bevezetőjében már azt közölték, hogy „válásuk után újra be kellett rendeznie a házát **felperes volt házastársának**, az nemrég még szinte kongott az ürességtől. Szétválásuk idején exfelesége, felperes leánykori neve mindent elvitt, amit akart.". A válás részleteivel kapcsolatosan szó szerint idézték az adásból felperes volt férjétől azt a kitételt, hogy „egy magafajta fickónak teljesen normális, hogy kétszer rendezi be a házát. Volt ugye egy félkész állapot, de aztán amik kikerültek a házból, azokat szépen lassan visszaraktam.". A ... házigazdajaként bemutatva **felperes volt házastársat**, arról is tájékoztatták az olvasókat, hogy volt egy-két rázós hónapja, bele is fogyott a válás utáni időszakba, de most új szerelmével már az esküvőt, a családalapítást tervezik.

Ezt megelőzően, 2015. augusztus 29-én foglalkozott már a ... a felperessel, melynek apropóját a felperes ... bejegyzése adta, melyben barátaival egy képen látható a felperes, majd egyedüli kismama képét azzal kommentálták, hogy „a kép egyik szereplője ezen az estén fröccs helyett csak citromos vizet ivott".

A felperest a terhessége alatt megviselték a médiában róla megjelent írások, amelyek őt alkoholistaként, illetve alkoholra vágyó kismamaként állították be, valamint a volt férjével történt válása részleteit bemutató „**műsor címe**" adás és ennek kapcsán született alperesi közlés miatt személyiségi jogi jogvédelmet kért az ..., valamint a ... című napilap kiadójától is. 2016 februárjában jogi képviselője útján az alperest is felszólította a fenti írások eltávolítására és 1 millió forint sérelemdíj megfizetésére, melyet az alperes elutasított. Ugyanilyen választ kapott a korábban, 2015 őszén az alpereshez eljuttatott felszólítására is.

Ilyen előzmények után 2016 februárjában egy újabb írás jelent meg a ...-ban: „felperes leánykori neve magával viszi dolgozni kisfiát, ezért is megkapta a magáét. Szavazz, szerinted jó anya?" címmel. Az írás egy ... bejegyzés folytán született, amely a felperest a „**műsor címe**" című adás forgatási szünetében ábrázolta gyermekével a tévé épületében.

Ezt követően a felperes jogi képviselője 2016. május 11-én sérelemdíj ígérennyel fordult az alpereshez az őt sértő írások tartama miatt és felszólította az együttműködésre. Ennek elmaradását követően keresetet nyújtott be a bírósághoz.

A felperes a kereseti kérelmében az őt álláspontja szerint hátrányosan érintő és az alperesnél megjelent fenti három írás jogsértő jellege megállapítását kérte, sérelmezve az őt ábrázoló fényképfelvételek felhasználását is. A valótlan és személyét sértő kijelentések miatt a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi joga megsértésének, illetve válása részleteinek nyilvánosságra hozatalával összefüggésben a magántitok védelméhez fűződő személyiségi joga megsértésének a megállapítását kérte. Keresetének része a jogsértés abbahagyására kötelezés iránti kérelem, az alperes eltávolítása a további jogsértéstől, valamint a három különböző időpontban történt alperesi jogsértést illetően 750.000 forint sérelemdíj megfizetése. Keresetleveléhez csatolta a sérelmes cikkeket és a bíróság felhívására pontosította kérelmeit.

A fellebbezéssel is érintett részben a keresetpontosítása szerint a 2015. október 7-i híradással kapcsolatban az alperesi közlés alcímének állítását sérelmezte, miszerint kisemmizte volna a volt házastársát. Ezek a kijelentések valótlanok és jóhírnév-sértőek, másrészt a becsület megsértésére is alkalmasak. Ezzel az adással kapcsolatban rámutatott, hogy az ő magántitka megsértését is megvalósítják az írás azon részei, amelyek a nyilvánosság elé tárják a válás részleteit, mivel a volt

házastársával megegyeztek, hogy azokat nem hozzák nyilvánosságra.

Azzal érvelt, hogy a közlésfolyam káros volt a karrierjére, mellyel kapcsolatban kiemelte azt is, hogy más sajtó orgánumban nem híresztelte a „**műsor címe**” című cikkben kívül a **felperes volt házastársáról** kapcsolatos részéről sérelmezett közléseket. Kifejezetten hátrányosnak vélte, hogy a terhessége időszakában miként élte meg az alperesi cikkek megjelenését és - bár kérte eltávolításukat - ez nem történt meg.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérve előadta, hogy a „**újságcikk címe**” című írásuk nem a felperessel, hanem a volt férjével kapcsolatos, - a felperes csak érintőlegesen témája annak. Egyebekben pedig az általuk közreadott írás **felperes volt házastársa** kijelentéseinek alapszik, ha és amennyiben az bántó és jogsértő, vagy valamilyen okból lealacsonyító jellegű, akkor nem velük szemben, hanem a házastársával szemben kérhet elégtételt a felperes.

Előadta azt is, hogy a felperes által sérelmezett címeket és alcímeket a cikk egyéb tartalmával összetartozóként kell értékelni és úgy kell vizsgálni azok jelentéstartalmát - a társadalmilag is kialakult közfelfogásra tekintettel. Az általa megjelöltetett azonban a felperes jóhírnevének és becsületének megsértésére nem alkalmasak, sőt pozitív színben tüntetik fel a felperest. A magántitok sérelmére alapított kereset elutasítását arra hivatkozással is kérte, hogy a házasság felbontásával kapcsolatos részletek nyilvánosságra hozatala **felperes volt házastársa** nyilatkozatának eredménye, mely ugyancsak nem sérthette meg a felperes magántitkát.

A felperesi keresetre kifejtette, hogy a felperes celeb, médiaszemélyiség, akinek érdeke és szakmai érvényesülésének egyik eleme, hogy napi szinten információt osszon meg önmagáról, folyamatosan ismert és népszerű legyen, személye a köztudatban maradjon. Ennek érdekében tart fenn ... oldalt és ... profilt, amelyen naponta több alkalommal közöl képeket, melyekkel a követőit befolyásolja. Az általa közöltek azonban továbbgondolhatók, kommentelhetők.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel részben támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes magántitok védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2015. október 7-i „**újságcikk címe**” című írásában felperes hozzájárulása nélkül és szándéka ellenére hozta nyilvánosságra a volt férjével közös vagyona megosztásának részleteit és ezen cikkben felperes jóhírneve védelméhez fűződő személyiségi jogát is megsértette azzal, hogy valótlanul azt állította, hogy felperes mindent elvitt **felperes volt házastársával** közös otthonából, ami mozdítható, illetve amit akart és ezzel úgy tüntette fel a felperest, mint aki férje akarata ellenére önkényesen járt volna el, kifosztva őt.

Az elsőfokú bíróság eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és kötelezte a jogsértő írás eltávolítására az ítélet jogerőre emelkedését követő 8 napon belül. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forint sérelemdíjat. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A kereseti illeték viseléséről úgy rendelkezett, hogy annak 45.000 forintos összegéből az alperes 25.000, míg a felperes 20.000 forintot köteles külön felhívásra megfizetni.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a későbbiekben: Ptk.) 2:42. §, 2:44. §, 2:45. § és 2:46. §-ai alapján hozta meg döntését, mely törvényi rendelkezésekre nézve mindenek előtt azt emelte ki, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani.

Azzal érvelt, hogy a felperes által sérelmezett három írást külön-külön, de összefüggésükben is vizsgálta, és szem előtt tartotta, hogy a felperes magánéletével kapcsolatos információk kerültek közlésre, melyek a születését követően a gyermeke nevelésével, terhességével és a volt házastársával kapcsolatos vagyoni viszonyainak ismertetéséről szóltak. Kiemelte, hogy alapvető jelentősége van annak is, hogy a felperes a három keresettel támadott írás közül kettőt lényegében maga indokolt

azzal, hogy a képeit is tartalmazó közléseit megjelentette a ...-on. Ennek kapcsán egyértelmű, hogy a felperes maga idézte elő azokat az élethelyzeteket, amelyeket önmaga is a nyilvánosság elé tárt ... profiljában és amelyeket az alperes felhasznált további cikkek megírására, - ezzel is nyilvánosságot biztosítva a felperesi megjelenésnek.

Az elsőfokú bíróság valamennyi peradatnak a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a későbbiekben: régi Pp.) 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével határozott, valamint azt is rögzítette, hogy a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el. A felperesi keresettel érintett sajtóközlések vizsgálatára irányadónak tekintette a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalását is, miszerint a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságtartalmát a sajtószerző köteles bizonyítani.

A 2015. október 7-ei írással kapcsolatban a magántitok védelméhez fűződő jog megsértésére hivatkozással benyújtott kérelemre akként vélekedett, hogy annak van jelentősége, hogy a felperes a cikkeiben nyilvánosságra hozott magánéleti tartalmakat titokként kezelte, avagy sem.

Akként foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy a felperes menedzserének tanúvallomása is igazolta, hogy a felperes szándéka ellenére közölte az alperes a válás részleteit, lényegében a felperes és **felperes volt házastársa** magántitkát hozták nyilvánosságra, mely jogsértés megállapítására alkalmas. Ugyanakkor azt az alperesi védekezést, hogy a „**műsor címe**” adásban már korábban nyilvánosságra kerültek a válással kapcsolatos információk, ezért azok ismételt közreadásával nem követett el magántitok-sértést, - súlytalannak ítélte az elsőfokú bíróság, ugyanis nem mentesülhet a jogsértő jelleg megállapításától az alperes pusztán arra hivatkozással, hogy nem ő az első közlő. Mindemellett rögzíthető, hogy a közéleti szereplők élete sem zajlik teljes egészében a nyilvánosság előtt, annak természetszerűen van olyan része, amely magántitoknak minősül és amivel kapcsolatban a titoktartáshoz fűződő érdekük megsértése személyiségi jogot sérthet.

A felperesnek a becsülethez, és a jóhírnévhez való joga megsértésére hivatkozó kérelme kapcsán a 2015. október 7-i írást vizsgálva kifejtette, hogy az alperes összességében úgy tünteti fel a felperest, mint aki férje akarata ellenére önkényesen járt el a vagyontársaság megosztása kapcsán. Ennek ellenére az alperes nem igazolta, hogy a felperes valóban teljesen kiűritette volna a **felperes volt házastársával** közös lakását, hogy onnan mindent elvitt, ami mozgatható és a volt férjnek újra be kellett volna rendeznie azt. A **felperes volt házastársa** szájába adott kijelentések pedig tovább súlyosbították a valótlan alperesi tényállításokat, amelyeket a bíróság ítélete rendelkező része szerint foglalt össze és állapított meg.

A **felperes volt házastársával** kapcsolatos cikk jóhírnév sértő jellegének megállapítása okán eleget tett az egyéb objektív szankciók iránti kérelemnek is, eltiltvá az alperest a további jogsértéstől és a jogsértő írások eltávolítására kötelezte, - mivel a felperes szándéka ellenére a magántitkát tárta a nyilvánosság elé. Egyetlen sajtó orgánunként az alperes maga sem tudta azt megerősíteni, hogy más média által részletezett, a felek válásával kapcsolatos adatokat miért abban a formában és tartalommal adta közre, ahogyan az a felperes által sérelmezett cikkben történt. Ugyanakkor a közölt becsületsértő mivoltának megállapítására nem látott lehetőséget a vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján.

A sérelemdíj mértékét illetően az elsőfokú bíróság arra volt tekintettel, hogy a felperes összességében 750.000 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését a három általa kifogásolt cikk jogsértő tartalmából adódóan. Annak ellenére, hogy a háromból csupán az egyik médiatartalom vonatkozásában találta alaposnak a felperes keresetét a jóhírnév és a magántitok megsértésével kapcsolatban, ugyanakkor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megállapított jogsértés tárgyi

súlyánál fogva olyan mértékben bántó, illetőleg sértő, hogy 400.000 forintban indokolt a felperest ért személyiségi jogi jogsértés kompenzálása. Figyelemmel volt e körben arra, hogy az alperes egyedüli sajtóorgánumként továbbította a „**műsor címe**” -adásbeli **felperes volt házastársa** által megvalósított jogsértést. Mivel a felperes nem őt perelte, hanem az alperest, ezért a jogsértő kijelentésekért az okozott hátrány kisebb fokát állapította meg. Még szintén a sérelemdíj körében emelte ki, hogy az alperes nem a szakma szabályai alapján járt el, amikor nem nyilatkoztatta a magántitok másik érintettjét, a közölt kijelentések valóságát viszont az eljárás során nem tudta bizonyítani.

A részleges pernyertesség, a régi Pp. 81. § (2) bekezdése alapján osztotta meg a 750.000 forintos perértékhez igazodó kereseti illetéket a peres felek között.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását, és a felperesnek a perkieljárás költségeiben történő marasztalását kérte.

Jogi álláspontját úgy foglalta össze, hogy a „**újságcikk címe**” című cikkben foglalt közlései összességben is alkalmatlanok a felperes magántitkának a megsértésére, különösen azért, mert a felperes semmivel nem bizonyította, hogy **felperes volt házastársa**val akként állapodtak meg, hogy a válásuk részleteit nem hozzák nyilvánosságra. Téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy mivel ezt a felperesi előadást **felperes volt házastársa** nem cáfolta, ezért ez úgy minősül, mintha igazolt volna. Kiemelte, hogy az elsőfokú eljárás során következetesen vitatta, hogy a felperes magántitkát képeznék azok a sérelmezett közlések, melyek a válásával kapcsolatosak. Nem hagyható ugyanakkor figyelmen kívül az a körülmény sem, hogy **felperes volt házastársa** egy televíziós műsorban részletesen beszámolt a válás körülményeiről, ami önmagában cáfolja azt a felperesi hivatkozást, hogy ő titoksértést követett volna el. Ha és amennyiben mégis megállapítható lenne, hogy a felperes magántitkának a részleteit hozta nyilvánosságra, úgy viszont a felperes nem megfelelő alperest perelt, hiszen ezzel a jogsértéssel összefüggésben volt házastársa, **felperes volt házastársa** ellen kellett volna eljárást kezdeményeznie. Kiemelte, hogy **felperes volt házastársa** az alábbi nyilatkozatot tette: „Egy magafajta fickónak teljesen normális, hogy kétszer rendezi be a házát, valamint volt ugye egy félkész állapot, de aztán amik kikerültek a házból, azokat szép lassan visszaraktam.” **Felperes volt házastársa** hivatkozott nyilatkozatai alapján tehát egyértelmű, hogy a felperes által sérelmezett cikk közlései a tévéműsorban elhangzott kijelentésen alapuló olyan logikus újságírói következtetések voltak, amelyek megfelelő ténybeli alappal rendelkeztek, ebből kifolyólag pedig a közszereplőnek minősülő felperes azokat túrni köteles. Az alperes sérelmezte a fellebbezésében azt is, hogy a teljes cikk eltávolítására kötelezte az elsőfokú bíróság.

Mivel megállapítható, hogy a felperes személyiségi jogai semmilyen módon nem sérültek, ezért alaptalan a szankciók, köztük főként a sérelemdíj alkalmazása is, melyre nézve kifejtette, hogy különösen indokolatlan az, hogy az elsőfokú bíróság pusztán csak a keresetnek kisebb részben helyt adó ítéleti rendelkezés mellett 400.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére kötelezte, mely irreálisan magas.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokainál fogva történő helybenhagyására irányult. Előadta, hogy a celebek élete sem tartozik 100%-ban a nyilvánosságra, annak lehet olyan szelete, amelynek titokban tartásához alapos érdekük fűződik.

A magántitok körében annak tulajdonított kiemelt jelentőséget, hogy az alperes kérte a felperes volt házastársának tanúkénti meghallgatását, mely indítványt utóbb nem tartott fenn, ennek perbeli jogkövetkezményeit pedig viselni tartozik. Összességében az elsőfokú bíróság helyes

következtetésre jutott a magántitok kérdéskörében is.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan.

Mindenekelőtt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint - fellebbezés hiányában - jogerőre emelkedett rendelkezése a felperes kereseti kérelmének részbeni elutasítása iránti döntés, ugyanis 2018. április 5-én jogerőre emelkedett az ítéletátlának a felperes csatlakozó fellebbezését hivatal elutasító Pf.4-es számú végzése.

A fellebbezés alapját a keresetnek részben helyt adó elsőfokú ítéleti rendelkezés képezte, mely a 2015. október 7-ei alperesi „**újságcikk címe**” című írással kapcsolatos.

Az ítéletátl a elsőfokú bíróság keresetnek részben helyt adó, indokaiban is helytálló érdemi döntésével minden vonatkozásban egyetért, azt a Pp. 254. § (2) bekezdése alapján hagyta helyben.

A fellebbezésben felhozottakra az alábbiakat emeli ki. Általánosságban is egyetért az ítéletátl azzal az elsőfokú bírói érveléssel, hogy a Ptk. 2:44. §-a szerinti közszereplő is hivatkozhat az élete olyan szegmenseire, melyek kapcsán a magántitkáról beszélhetünk és amely bizalmas adatoknak a titokként való megőrzéséhez méltányolható érdeke fűződik. A kereset tárgyává tett alperesi közlés „A műsorvezető exfelesége (felperes) szinte mindent elvitt egykori közös otthonukból, ami mozgatható.” alcímmel jelent meg, mely nehezen tekinthető olyan az ... adásában leadott, a **felperes volt házastársa** által közöltek folytán megfogalmazott logikus újságírói következtetésnek, melyet a felperes köteles lenne eltűnni. Ezzel szemben mindenben helyes az az elsőfokú ítéleti érvelés, mely a közlést jóhírnév sértőnek, egyben a felperes magántitka megsértésére is alkalmasnak találta.

A Ptk. 2:46. § (2) bekezdése szerint a magántitok megsértését jelenti különösen a magántitok jogosulatlan megszerzése és felhasználása, nyilvánosságra hozatala vagy illetéktelen személlyel való közlése.

A változó anyagi jogi normák ellenére a magántitok általános polgári jogi védelme, az adott jogszabályi hellyel érintett törvényi tényállási elemek a korábbi, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 81. §-ban foglalt rendelkezésekhez hasonlóak. A magántitok átfogó definícióját nem tartalmazza a törvény, de nyilvánvalóan utal arra, hogy a magánszféra területét nézve a titok nemcsak tárgyasult információ (pl. levél) lehet, hanem valamely érzékeny adatról, tényről való tudomásszerzés is. A bírói gyakorlat évtizedek óta következetes abban, hogy a magánszférához sorolhatónak minősül a családjogi kapcsolattal összefüggő személyes adat, mely közszereplők esetében is megállapítható. (BH 2002. 89.) Ugyanez az eseti döntés mondja ki, hogy több személlyel is kapcsolatba hozható személyes adat csak abban az esetben hozható nyilvánosságra, ha ahhoz valamennyi érintett hozzájárult.

A magántitok körében okkal érvelt azzal az elsőfokú bíróság, hogy az eljárás során meghallgatott tanúk, így felperes menedzsere és hozzátartozója is igazolták az általa felhozottakat, továbbá meghatározó jelentősége van - a helyes fellebbezési ellenkérelem szerint is - annak, hogy az elsőfokú eljárás kezdeti szakában az alperes **felperes volt házastársa** tanúkénti meghallgatását kérte a felperessel ellentétes hivatkozásának igazolására, utóbb azonban ezt a bizonyítási indítványát nem tartotta fenn. A 2017. február 23. napján megtartott tárgyaláson, a 6. számú jegyzőkönyv halasztó végzése szerint erre nézve egyértelmű tájékoztatást nyújtott az elsőfokú bíróság, arra is kellő hangsúlyt fektetve, hogy a felperesnek és volt házastársának az egy tárgyaláson történő meghallgatása lenne indokolt, - melyre utóbb nem került sor.

Mindebből egyértelmű következtetés vonható arra, hogy a felperes és volt házastársa, **felperes volt házastársa** magántitkát képezték a vagyonközösségük megosztásával kapcsolatos információk. Nem tette vitássá az alperes azt sem, hogy a közlés előtt nem kereste meg a felperest, illetőleg menedzserét, hanem pusztán az ... adásának átvételével, annak továbbgondolásával jelentette meg a sérelmezett kitételeket. Minden vonatkozásban helytálló az a felperesi hivatkozás, miszerint a nyilvánosság előtt úgy jelenítette meg őt, mint aki kifosztotta volt házastársát, önkényesen járt el az elköltözésekor, mint aki nem tartja be a megállapodásokat.

Az elsőfokú bíróság által a PK 14. számú állásfoglalás I. pontjában foglalt rendelkezések alapján is az alperesre, mint sajtószervre telepített helyes bizonyítási kötelezettség teljesítetlenségéből adódóan nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a magántitoksértéssel együtt a jóhírnév sértést is megállapította, mivel a fenti jogszabályi hely szerint rögzített tényállási elemek a Ptk. 2: 45. § (2) bekezdésében foglaltakhoz hasonlóan megállapíthatóak. Az alperes ugyanis a sérelmezett 2015. október 7-i médiatartalommal megvalósította azt a törvényhely szerint megfogalmazott konjunktív feltételt, miszerint a felperes személyét sértő valótlan tényt állított. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, mely kizárná, hogy a kereset tárgyává tett kitételekkel mindkét jogsértés megállapíthatóvá válják.

Mindezek túl kiemeli az ítéletábra, hogy a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének sérelme nélkül lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként meghozott elsőfokú bírói döntésben foglalt mérlegelés az ítéletábrát is köti. A másodfokú eljárásban eltérő tényállás megállapítására csak okszerűtlen, iratellenes, logikai hibáktól terhes bírói mérlegelés esetén van lehetőség, mely a jelen ügyben nem áll fenn, - ezért a jogorvoslati kérelemmel támadott döntés megváltoztatására sincs eljárásjogi lehetőség (BH2006. 403.).

Mindezek értelmében az ítéletábra álláspontja szerint indokolt volt az objektív jogkövetkezmények alkalmazását nézve az az elsőfokú ítéleti rendelkezés is, miszerint az inkriminált 2015. október 7-i írás teljes eltávolítása szükséges a hozzáférési helyéről. E körben jelentősége van annak, hogy a cikk alcímében található a jogsértő kitétel, másrészt annak is, hogy az alperes egyedüli sajtószervként nem tett eleget a közlendők megfelelő ellenőrzése, a titokgazda megkeresése iránti kötelezettségének.

Egyetértett az ítéletábra a sérelemdíj összegszerűsége körében hozott elsőfokú döntéssel is. Megállapítható, hogy a felperes a keresetlevelében, illetőleg a módosított keresetében sem fogalmazott meg olyan tartalmú kérelmet, mely az egyes sérelmezett alperesi írásokhoz a sérelemdíjat nézve bizonyos összeget rendelt volna. Másrészt e vonatkozásban is utal az ítéletábra a fent kifejtettek értelmében a mindenben helyes mérlegelésen nyugvó elsőfokú bírói döntésnek a Pp. 253. § (2) bekezdésén nyugvó felülbírálatára kapcsán a reformatórius jogkör gyakorlásának törvényi feltételeire, korlátaira.

Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegszerűségét nézve messzemenően figyelemmel volt az alperes sajtószerv mivoltára, a személyiségi jogi sérelem súlyára, arra, hogy a keresettel alaposan támadott médiatartalom úgy az írott, mint az elektronikus alperesi sajtótermékben is megjelent. A sérelemdíj összegszerűsége körében hozott döntését kellő mértékben indokolta az elsőfokú bíróság, mely 400.000 forint megfelelő elégtételt nyújt a felperes részére az elszenvedett nem vagyoni hátrányokért.

Mindezek alapján a régi Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban teljes egészében pervesztes alperest kötelezte a felperes

másodfokú eljárásban felmerült, és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésének keretei között megállapított ügyvédi munkadíj, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (későbbiekben: Itv.) 46. § (1) bekezdése szerinti mértékben meghatározott és a 600.000 forintos perértékhez igazodó 48.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére.

A pertárgy értékénél ugyanis a jelen esetben nem a jogorvoslati kérelemmel támadott sérelemdíj összegének van jelentősége, hanem annak, hogy a fellebbezés kiterjedt az egyéb objektív szankciók körében hozott részben helytadó elsőfokú ítéleti döntés megváltoztatására is, mely az Itv. 39. § (3) bekezdésének b.) pontja alapján a meg nem határozható perérték figyelembevételét indokolja.

Budapest, 2018. április 10.

. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s. k. előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k. bíró